

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτον αριθμούντες χρόνον
τήν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Χίλια καὶ ἑνῆακόσα καὶ ἑξή-
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρονσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καλ' στὸ χέρι.

Τέσσαρες Φεβρουαρίου,
κλείσιμο Βουλευτηρίου.

Ποῦντος ἑνῆακόσα καὶ εἴκοσι καὶ ἑπτὰ,
τῆς Βουλῆς σκορπίζον μούτσουνα σεπτὰ.

Τῆς Βουλῆς τὰ χάλζα καὶ τὰ Καρναβάλζα.

Ὅπως ἄλλοτε καὶ φέτω
ἔλα, φίλε Περικλέτο,
σὲ μουντσούναις νὰ κρυφθοῦμε,
πᾶμε ν' ἀποκρέψωμε,
πᾶμε νὰ μασκαρευθοῦμε
καὶ νὰ μασκαρέψωμε.

Ἡ Βουλὴ μᾶς περιμένει,
ποῦναι μόνη σωτηρία...
πᾶμε, βρὲ, μουντζουρωμένοι
ἴσ' οὗ λαοῦ τὰ θεωρεῖα.

Περικλέτο μου κεφάλαι,
θάλασσα τὸ πᾶν ἔς γίνῃ...
καὶ ὁ Καρνάβαλος καρβάλα
ἴσ' τὴν κυρὰ τὴν Ρωμιοσύνη,
τέτοια ψάλλει, τέτοια λέει,
καὶ χορεύουν πειναλέοι.

Κάνε με, κυρὰ, καὶ πάλι
μὲ τὸν Κόντε, μὲ τὸν Ράλλη
νὰ γελάσω, ν' ἀποκρέψω,
καὶ μαζί σου νὰ χορέψω.

Ἐλα διασκέδασέ με,
σὲ Βουλαῖς ὠδήγησέ με,
σὲ Στρατοὺς, σὲ Ναυτικά,
σὲ Ταμεῖα Κεντρικά.

Ἐμπροστά μου ξαναπήδα
μὲ κοντάρι καὶ μ' ἀσπίδα,

μὲ τὰ πρώτα σου τὰ σφρίγη
ξαναφτέρωσε τῆς φτέρναις,
καὶ τοὺς Ἑλληνας ὠδήγει
σὲ χοροὺς καὶ σὲ ταβέρναις.

Ἐμπνευσέ τους ν' ἀποκρεύουν,
νὰ μεθοῦν καὶ νὰ χορεύουν,
καὶ ὅλοένα μὲ μανίαις
νὰ ζητοῦν Μακεδονίας.

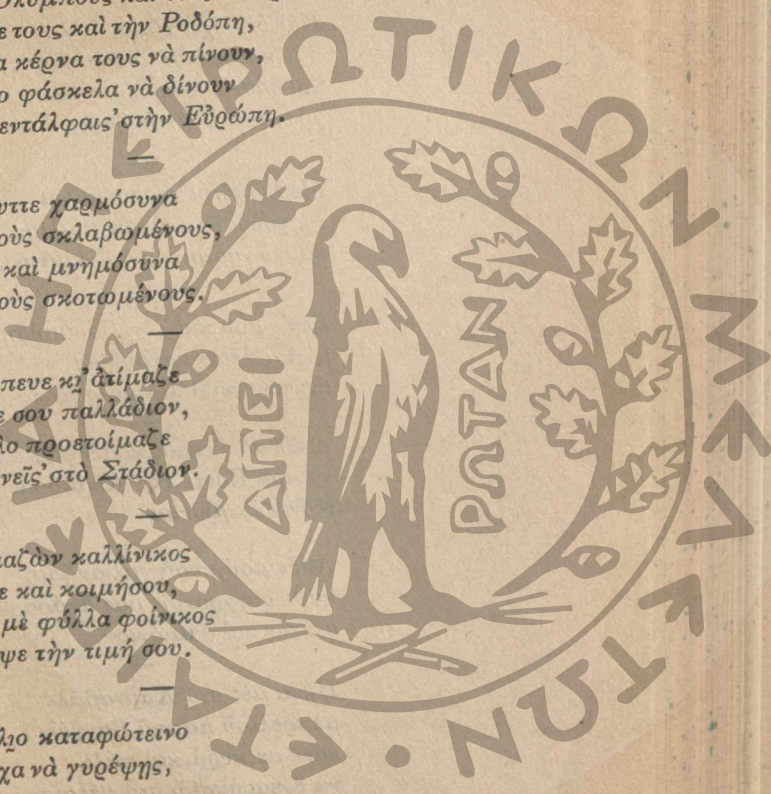
Δεῖχνε σὲ μπεκρηδες Βάρδους
τοὺς Ὀλύμπους καὶ τοὺς Σκάρδους,
δεῖχνε τους καὶ τὴν Ροδόπη,
καὶ ἔλα κέρνα τους νὰ πίνουν,
καὶ ὅλο φάσκελα νὰ δίνουν
καὶ πεντάλφαις σ' τὴν Εὐρώπη.

Κήρυττε χαρμόσυνα
γιὰ τοὺς σκλαβωμένους,
κάνε καὶ μνημόσυνα
γιὰ τοὺς σκοτωμένους.

Πόμπευε καὶ ἀτίμαζε
κάθε σου παλλάδιον,
καὶ ὅλο προετοίμαζε
διεθνεῖς στὸ Στάδιον.

Ἀμαζδὼν καλλίνικος
πέσε καὶ κοιμήσου,
καὶ μὲ φύλλα φοίνικος
κρύψε τὴν τιμὴ σου.

Ἦλιο καταφώτεινο
τρέχα νὰ γυρέψης,

μὴν ἀφῆσθης κότινο,
ποῦ νὰ μὴν τὸν δρένῃς.

Μὴν ἀκοῦς μουρομούρηδες,
ἄρπαζε, σαβούρωνε,
λεύκαινε μοντζούρηδες
καὶ λευκοὺς μοντζούρωνε.

Δεῖξε μου καὶ τὰς εὐρείας
καὶ στενὰς περιφερείας,
ποῦ συμφώνως μὲ τοὺς νόμους
περιφέρονται σοφαὶ
᾿στῆς Βουλῆς τοὺς διαδρόμους
σὰν δὲν πέρνοννε λουφέ.

Δεῖξε μου πατέραν ἔδρας, ποῦ καθένας τὰς θυμνεῖ,
δεῖξε μου καὶ τὴν δική σου, ποῦ τὴν ἄφησαν γυμνή.
Δεῖξε τὰ Συντάγματά σου
καὶ τὰ κατορθώματά σου
καὶ τὰ στεφανώματά σου
καὶ μπροστά μου σκνίπα στάσου.

Δεῖξε κράτους εὐνομίας,
ἱερὰ καὶ τίμια,
καὶ ἀδελφαναῖς Ἀκαδημίας
καὶ Πανεπιστήμια.

Δεῖξε μέγαρα τρανὰ,
δεῖξε τετρακόλινα,
δεῖξε μου τὴν Ἀθηνᾶ
δίπλα στὸν Ἀπόλλωνα.

Δεῖξε μου τὴν τεμπελιά σου,
ποῦ κυλιέται μὲς στὸ δρόμο,
δεῖξε μου καὶ τὴν κοιλά σου,
ποῦ τὴν ἔχεις σ' ὅλα νόμο.

Καὶ δὲν ἔχει νόμος ἄλλος
σὰν καὶ τοῦτον τόσον κῦρος,
καὶ καθεὶς μικρὸς μεγάλος
γίνεται μ' ἐκείνον ἥρωας.

Μεινυμένοι τροβαδούροι
τραγουδοῦν πολλῶν κοιλίας
καὶ τὸ γαστρικὸν σου κράτος.

Δεῖξε μου καὶ τὸν Βουδούρη
μ' Ἀχιλλέως παροπλίας
ὡς φησὶ καὶ ὁ Μομφεράτος.

Δεῖξε μου πυρὸς κρατῆρας
καὶ τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας
νέον Τελαμώνιον.

Δεῖξε μου, κυρὰ γαλιάνδρα,
κάθε σύγχρονόν μας ἄνδρα
ρέκτην καὶ δαιμόνιον.

Πήδα μὲς στὸ Καρναβάλι
μὲ τρελλοῦ παπῆ Βαγγέλια,
κάνε με, κυρὰ, καὶ πάλι
νὰ ξεκαρδισθῶ στὰ γέλοια.

Τὴν γυμνή σου πάλαι πάλε
μέσα ᾿στῆς Βουλῆς τὴν Χάβρα,
καὶ στὸ πρόσωπό σου βάλε
τοῦ Μενίππου τὴν κινάβρα.

Κύλα κύλα τὸ πιδάρι
τοῦ παληοῦ σου Διογένη,
καὶ στὸ μέλλον πάντα θάθρει
πῶς μπορεῖ Στρατὸς νὰ γένη.

Πότισέ με τὰ κρυστά σου
τᾶνοστα, τὰ ξυνοσμένα,
καὶ ἀπὸ τὴν ξετσιπωσιά σου
δῶσε λίγη καὶ σ' ἐμένα.

Ρίξε μου λίγα κομφετι καὶ μυθραλιοβόλους,
κάνε μὲ λίγο ρήτορα, κοτσούφι, παπαγάλο...
καὶ ὁ Πι Δημητρακόπουλος εὐρῆκε δύο πόλους,
τὸν ἕνα στὸν ἐγκέφαλο καὶ τὴν κοιλιά τὸν ἄλλο.

Καὶ σὺ καββάλα ᾿στῆς Ἀρχῆς
τὸν φτωχισμένο πῶλο
κυτιάζεις πάντα νουνεχῆς
πρὸς τῆς κοιλῆς τὸν πόλο.

Κι' ἔχεις τοσοῦτους θανυμαστὰς
γιατὶ φθονεῖς τὸν ρόλο μου,
καὶ τὴν γαστέρα σου βαστᾷς
καὶ λές: ποῦ τὸν πόλο μου.

Γιὰ τῆς γαστρός σου τὸ ρευστὸν βροντοκοιλῆς καὶ ἀσπερῆ
καὶ λέει κάθε παραλῆς
καὶ λέει κάθε κουρελῆς:
εἰς οἰωνὸς πανάριστος ἀμύνεσθ' ὑπὲρ ταύτης.

Π. — Μπᾶτε, λεβένταις, ᾿στὴ Βουλὴ νὰ δῆτε παταράκα,
ν' ἀκούσετε καὶ Βουλευτὰς, ποῦ χουν τὴν σακαράκα.
Μπᾶτε, λεβένταις, ᾿στὴ Βουλὴ νὰ δῆτε τί σημαίνει
καὶ σπαθοφόρον Βουλευτῶν ἢ κωλυσιεργία,
πῶς κάθε τῆς Βουλῆς ποιμὴν τὸ ποίμνιον ποιμαίνει
καὶ νέα τοῦ Συντάγματος ἀρχίζει λειτουργία.

Μπᾶτε, παιδιὰ, ν' ἀκούσετε Κηρύκο καὶ Σπυράκη
καὶ σπαθοφόρους ἄλλους,
νὰ δῆτε νομοσχέδια τοῦ Θεοτόκη ράκη,
καὶ κλύδωνας καὶ σάλους.

Συμφώνως πρὸς τὰ κείμενα καὶ τοὺς κρατοῦντας νόμους
στὸ βῆμα τὸ σωτήριον ἀνοικνεῖται τῶν νόμων,
καὶ δίδουν εἰς τὸ Σύνταγμα τοῦ κράτους ἐρμηνείας
χάριν τῶν δούλων ἀδελφῶν καὶ τῆς Μακεδονίας.

Νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Βουλὴ θάνατο μεγάλο κρῖμα...
θέλουν καὶ αὐτοὶ πολιτικὴ, θέλουν καὶ ἐκείνοι βῆμα,
καὶ ὅποιος σπαθᾶτος ᾿στὴν Βουλὴ δὲν βρυχηθῇ σὰν λέων
δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ γενῇ μεγάλος Ναπολέον.

Φέрте βιβλία τὸ μαλὸ τοῦ Κόντε νὰ γανώσωμε,
φέрте καὶ τῆς Γενέσεως τὴν Βίβλον ν' ἀναγνώσωμε,
πῶς Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ, καὶ ἐκεῖνος
ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, καὶ ἔγινε τέκνων σμήνος.

Φ. — Μπᾶτε καὶ πάλι στὸ χορὸ, τῆς Ρωμηοσύνης βούδια,
᾿ἀκούσετε τραγούδια,
νὰ θυμηθῆτε τὰ καλὰ,
τὰ περασμένα χρόνια,
ὅπου σ' οἰκώθηκαν ᾿ψηλὰ
μαδέρια καὶ καθρόνια.

Ἔμπαι καὶ πάλι στὸ χορὸ, Ρωμὴ μασκαρατζικο,
᾿ἀκούστε Δυμπερόπουλο, Σπυράκη καὶ Κηρύκο.
Τὸ Θεοτόκη ρίχτηκαν μεγάλοι σπαθοφόροι,
τὸν ἄναψαν, τὸν ἔκαναν βαπόρι,
καὶ ἔβγαλε, ποῦ δὲν ἔβγαζε τὰ περασμένα κλέη,
τέτοια σ' ἐκείνους λέει:

Τοῦ Πάλλης φωνὴ
λαὸν συγκενεῖ.

Ἔμπαι ἐκεῖνος ποῦλεγα πῶς ἄλλαξα κεφάλι,
πῶς γὰρ πάντα ἔβγασα καμπόσα φρονικά μου,
καὶ σῆμα μετάνοιωσα καὶ ἤλθα ᾿στὰ πρῶτα πάλι
καὶ τὸν Κόντε μ' ἔσφιξαν τὰ φεγγαριάτικα μου.

Ἔμπρὸς λοιπὸν, σπαθάτοι,
τὸ βῆμα σας ταχὺ,
ριχθῆτε τοῦ Κορφιᾶτη
καὶ ἡ σάλπιγξ ἄς ἤχη.

Πρὸ ὅλοι καὶ φωτιὰ
νὰ σηκωθοῦν καὶ οἱ σκλάβοι,
καὶ δώσω του ᾿στ' αὐτὰ
γὰ νὰ σᾶς καταλάβῃ.

Ἀφοῦ καταπατεῖται
τὸ Σύνταγμα ᾿αυτοστόλως,
πῶς νὰ γενῇ ζητεῖτε
καὶ Σιράτευμα καὶ Στόλος;

Ἔμπρὸς λοιπὸν, τὸ μένος σας πρὸς δρᾶσιν ὀδηγεῖτε,
καὶ κωλυσιεργεῖτε.

Ἡ κωλυσιεργία σας ἢ στρατιωτικὴ
μοῦ φαίνεται καὶ προέπουσα καὶ Συνταγματικὴ.

Τὸν Κόντε μαρτυροῦσε μ' ἀδικοποιᾶς παρλάταις,
ἐγὼ μ' ἐδῶ προστάτης σας, ἐγὼ σᾶς κᾶνω πλάταις.

Μαζὶ σας ἔρχομαι καὶ ἐγὼ,
μαζὶ σας κωλυσιεργῶ,
καὶ πολυτίμους φίλους μου κηρύττω τοὺς Κηρύκους,
καὶ ἀρπάζω τὴν ρομφαίαν τὴν καὶ σπάζω δούλων κρῖκους.

Μαζὶ σας ἔρχομαι καὶ ἐγὼ πολέμους νὰ κηρύξω,
μὲ τὸν Κορφιᾶτη θύμωσα καὶ θέλω νὰ τὸν ρίξω,
γιατὶ καὶ πάλι προσπαθεῖ
νὰ κἀνῃ τὸν Μεσσία,
καὶ ἐγὼ πῶθῶ μὲ τὸ σπαθὶ
νὰ λθῶ ᾿στὴν Ἐξουσία.

Κάτω τὸ νομοσχέδιον ἐκεῖνο... σακαρμένο!...
Κορφιᾶτη, νᾶς προκαλεῖς στὸ κράτος συμφοράς...
πῶς θέλεις τὰ σπαθὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ Παρλαμέντιο;
ἀμμ' ἔτσι θὰ γενῇ Σιράτς; ἀμμ' ἔτσι θὰ γενῇ Στόλος;

Εἶναι καιρὸς μὲς ᾿στὴ βροχὴ
νὰ λθῇ ἡ δική μου στάνη...
τρεῖς μῆνες τώρα σὰν ἀσὶ
φουσκόνεις... σώνει... φθάνει...

Καταστρατήγησιν θεσμῶν μὲ σένα δὲν ἀνέχομαι...
γενναῖοι κωλυσιεργοί, στήν στρογγυά μου σᾶς δέχομαι.
Ἐλάτε σὺ κοπάδι μου νὰ γίνῃ πρὸ μεγάλο
κ' ἐκ τῆς Βουλῆς ὑπόσχομαι ποτὲ νὰ μὴ σᾶς βγάλω.

Καθὼς τὸν Μῆτοο σὰς κανεῖς
πιστοὺς δὲν περιθάλλει,
θὰ δώσω καὶ στοὺς δεκανεῖς
δικαίωμα γὰρ κάλη.

Ἐμπρὸς, φίλοι, μὴν ἀργῆτε,
κ' ὅλοι κωλυσιεργεῖτε
Ποῦς τολμᾷ σπαθὴ νὰ βγάλῃ μέσ' ἀπὸ τὸ Παρλαμέντο ;
μᾶρς, ἔμπρὸς, φωτιὰ, ρομφαῖα, δρᾶσις, προνοντισιαμέντο.
Τὴν παλὴν ρεπούμπλικά μου σὰν ἀσίκης τὴν φορῶ
καὶ γενναίως προχωρῶ.

Ποῦς ἀσίκης σὰν κ' ἐμένα
τὸν φουριόζο περπατεῖ
μὲ σπαθὴ ξεγυμνωμένα
καὶ γαρούφαλο σ' αὐτί ;

Τώρα ποῦχω λίγο κόμμα δὲν μπορῶ, παιδιὰ, ν' ἀνθῆξω
τόσοι μῆνες νὰ περνᾶνε,
κ' ἀδρανῆς νὰ κάθω μ' ἔξω
κ' ὁ Κορφιάτης μέσα νᾶναι.

Δὲν ἀντέχω, δὲν μπορῶ,
μᾶρς τᾶρνάκια τὰ δικά μου...
τὴν ρεπούμπλικα φορῶ,
μ' ἔπιασαν τὰ νευρικά μου.
Κάτ' ὁ Κόντες, ἔξ' ὁ Κόντες, ποῦ θεσμοὺς παραγνωρίζει,
κ' ἂν δὲν πέσῃ σᾶς τὸ λέω πῶς σανίδα μοῦ μυρίζει.

Τέτοια, φίλε Περικλέτο, κ' ἡ ρεπούμπλικα φωνάζει
κ' ὅλα τὰ σπαθὴ συνάζει.
Κ' ὁ Κορφιάτης εἶπε τότε πῶς δὲν εἶναι προκοπὴ
κ' ἔτρεξε σ' τοῦ Διαδόχου τὰ συμβαίνοντα νὰ πῇ.

Κ' ἐκείνος, Περικλέτο μου, τὸν ἄκουσε μὲ πόνο
καὶ τοῦδωσε διακοπὴ σαράντα μέραις μόνο,
γιατὶ παρακουράστηκαν κ' εἶναι καὶ Καρναβάλι
καὶ πρέπει κάθε Βουλευτὴς σὺ κέφι νὰ τὸ βάλῃ.

Ζήτω, παιδιὰ, τὸ Σύνταγμα σκουίζουν καὶ στήν Ροδόπη,
κ' ἠλάλαξαν πατέρες,
καὶ γὰρ σαράντα μέραις
τῶν σπαθοφόρων Βουλευτῶν ἡ λίμα διεκόπη.

Κ' ἐκομματιάσθη κ' ἔσπασε νομοσχεδίων ἄλλους,
κ' ἠκούσθη λέγουσα φωνή : διάλυσίς, διάλυσίς,
κ' ὁ κύριος Καρναβάλος μὲ πλῆθος κεχηγὸς
πρῶτος ἐχειροκρότησε τὸ μέγα γεγονός,
κ' εἶπε τοιαῦτα σοβαρά,
βρὲ Περικλέτο μασκαρά :

Τὸ Σύνταγμα τοῦ κράτους σὰς εἶναι καθὼς ὁ μῦθος
τῆς θεᾶς σὰς τῆς Κονδύλως,
κ' ἀλέθει μέσα προκοπαῖς, ρητόρων κασκαρίκας,
θεσμοὺς, ἐλέγχους διεθνεῖς, καὶ ποδαράδας νίκαις,
καὶ τρεῖς φοραῖς ἀλλοίμονο σ' ἐκείνον ποῦ ζητήσῃ
νὰ κόψῃ λίγο τὸ νερὸ καὶ νὰ τὸν σταματήσῃ.

Τὸ Σύνταγμα, κ' ἂν ἐγινε τοῦ καθενὸς φενάκη,
μὰ κάθε τόσο μπλέκεται καθὼς τὸ γαϊτανάκι,

κ' αὐτὸς ποῦ σώνει καὶ καλὰ
ζητεῖ νὰ τὸ ξεμπλέξῃ,
θᾶχῃ τρεχάματα πολλὰ
κ' ἐν οὐ παικτοῖς θὰ παίξῃ.

Π. — Τὴν εἶδες τὴν γκαμήλα ;
Φ. — Τὴν εἶδα νὰ πηδᾷ,
κ' ὁ δόλος γκαμηλιάρης τέτοια τῆς τραγουδᾷ.

Χόρευε, κυρὰ νταρνάνα,
καὶ ρουσοφέτια ψάρευε...
χόρευε, ρητόρων μάννα,
καὶ Στρατοὺς παζάρευε.

Τὶ χαρὰ γὰρ σὲ μεγάλη !...
χόρευε, κυρὰ Σουσοῦ...
θᾶχῃς ἐκλογαῖς καὶ πάλι
μέσ' στήν μπόρα τοῦ χουσοῦ.

Χόρευε, κυρὰ μεθύστρα,
χόρευε, Μακεδονίστρα,
καὶ δουλεῦ ἡ μοῖρα σου
χάρις σ' τοὺς φωστῆρας σου.

Ποῦ θὰ βροῦμε πολιτείας
Παρλαμέντο σὰν κ' αὐτό ;
νὰ κ' ἐνστάσεις ἀπαρτίας
δεκαπέντε σὺ τὸ λεφτό.

Χόρευε, κυρὰ Ψειροῦ,
καὶ τῆς κάλης φέγγει Νίκη,
διελύθ' ἡ Μασκαροῦ
μέσ' σὺ τὸ μασκαράληκι.

Χόρευε, πομπὴ τῆς γῆς,
ποῦ σὲ στέφουν Παρθενῶνες,
κύττα κάλπαις ἐκλογῆς
μὲ σπαθὴ καὶ μὲ κορώναις.

Γιὰ σανίδες ἐτοιμάσου,
πῆδα μὲ τὸ Σύνταγμά σου,
σέρνε τὰ κουρέλια σου...
μαύρη συφορέλια σου.

Ἐμῆνθα, βρὲ Περικλῆ, καὶ τράβα παραπέρα...
Ζήτω, παιδιὰ, τὸ Σύνταγμα φωνάζω νύκτα μέρα.
Διαλυθῆτω πᾶς καπνὸς Βουλῆς διαλυθείσης
καὶ σκορπισθῆτω πᾶς ἄμυνος ἀγέλης σκορπισθείσης.
μὰ τώρα δὲς μου μερικαῖς γὰρ νὰ μὲ ξεμεθύσῃς.
Π. — Τόκα γὰρ τὴν διάλυσιν καὶ γὰρ τὸ Καρναβάλι,
καὶ λάβε δῶδ κατραπακταῖς, γαῖδουρινὸ κεφάλι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Πι Δημητριάδης, ποῦ βρῆκε τοὺς δῶδ πᾶσι
σὺ τὸ Θεῖον τοῦ Πειραιῶς γνωστοποιεῖ πρὸς πάντας
πῶς αὐτοὺς Κυριακὴν διάλεξιν θὰ κἀνῃ
γὰρ τῆς Ζωῆς τὸ Μυστικόν, καὶ κόσμον θὰ τρελάνῃ.

Πότερον Στρατὸς ἢ Στόλος ; ἐν μελέτῃ καὶ σπουδῇ
ἔργον Κάππα Δροσοπούλου, σπαθοφόρου δηλαδὴ
σὺ τὸ Μηχανικὸν ἐγκρίτου, καὶ καλαίσθητος ἐκδότου
ὁ γνωστός σας Πι Σαββίδης, δημοσιογράφος πρώτος.